

บทสวดมนต์

การสวดมนต์

พระพุทธเจ้าทรงกล่าวไว้ว่า บุคคลจะหลุดพ้นจากกิเลสได้ด้วยเหตุ ๕ ประการ คือ

๑. การฟังธรรม เช่น ฟังเทศน์ ฟังปาฐกถาธรรม
๒. การแสดงธรรม คือ การให้ธรรมะแก่ผู้อื่น
๓. การสาธยายธรรม คือ การท่องบ่น การสวดมนต์
๔. ธรรมวิจย คือ การใคร่ครวญ พินิจพิจารณาธรรม
๕. การเจริญสมาธิภาวนา คือ การทำจิตให้สงบ

การสวดมนต์ คือ การสวดพรรณนาพระคุณของพระรัตนตรัย ว่าด้วยพุทธมนต์ต่างๆ ที่เป็นเรื่องราวในพระสูตรบ้าง สวดเป็นพระปริตรเพื่อคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายบ้าง หรือสวดเป็นคาถาต่างๆ ดังที่ปรากฏในพระไตรปิฎกหรือที่พระโบราณจารย์แต่งเพิ่มเติมในชั้นหลังก็มี

สำหรับผู้ที่ไม่รู้ภาษาบาลี หากจะฝึกหัดสวดมนต์แปลด้วยก็จะเข้าใจในความหมาย ทำให้ได้ปัญญาและความสงบครบถ้วน

บทสวดมนต์

“นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต
อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต
อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต
อะระหะโต สัมมาสมพุทธัสสะ”

ขอนอบน้อมแด่ พระผู้มีพระภาค
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์นั้น

พุทธัง สรณัง คัจฉามิฯ
ข้าพเจ้า ขอถึง ซึ่งพระพุทธรเจ้า
ว่าเป็นสรณะ ที่พึ่ง ที่อาศัยฯ

ธัมมัง สรณัง คัจฉามิฯ
ข้าพเจ้า ขอถึง ซึ่งพระธรรมเจ้า
ว่าเป็นสรณะ ที่พึ่ง ที่อาศัยฯ

สังฆัง สรณัง คัจฉามิฯ
ข้าพเจ้า ขอถึง ซึ่งพระสงฆ์เจ้า
ว่าเป็นสรณะ ที่พึ่ง ที่อาศัยฯ

ทุติยัมปิ พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิฯ
ข้าพเจ้า ขอถึง ซึ่งพระพุทฺธเจ้า
ว่าเป็นสรณะ ที่พึ่ง ที่อาศัย

แม่ครั้งที่สองฯ

ทุติยัมปิ อัมมัง สรณัง คัจฉามิฯ
ข้าพเจ้า ขอถึง ซึ่งพระธรรมเจ้า
ว่าเป็นสรณะ ที่พึ่ง ที่อาศัย

แม่ครั้งที่สองฯ

ทุติยัมปิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิฯ
ข้าพเจ้า ขอถึง ซึ่งพระสงฆเจ้า
ว่าเป็นสรณะ ที่พึ่ง ที่อาศัย

แม่ครั้งที่สองฯ

ตะตียัมปิ พุทัง สรณัง คัจฉามิฯ
ข้าพเจ้า ขอถึง ซึ่งพระพุทธรเจ้า
ว่าเป็นสรณะ ที่พึ่ง ที่อาศัย

แม่ครั้งที่สามฯ

ตะตียัมปิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิฯ
ข้าพเจ้า ขอถึง ซึ่งพระธรรมเจ้า
ว่าเป็นสรณะ ที่พึ่ง ที่อาศัย

แม่ครั้งที่สามฯ

ตะตียัมปิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิฯ
ข้าพเจ้า ขอถึง ซึ่งพระสงฆ์เจ้า ว่า
เป็นสรณะ ที่พึ่ง ที่อาศัย

แม่ครั้งที่สามฯ

บทสวดสรรเสริญ

พระพุทธคุณ

พระธรรมคุณ พระสงฆ์คุณ

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมา
สัมพุทโธ วิชาจะระณสัมปันโน
สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร
ปุริสสะ อัมมะสาระถิ สัตถาเทวะ
มะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ

พระพุทธเจ้าเป็นผู้ไกลจากกิเลส
เป็นผู้ตรัสรู้ชอบโดยพระองค์เอง
เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยความรู้อันวิเศษ
และความประพฤติดชอบเป็นผู้ไปดี
เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้งเป็นผู้สามารถ
ฝึกผู้ควรฝึกได้อย่างไม่มีใครเสมอ
เหมือนเป็นครูผู้สอนของเทวดาและ
มนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิก
บานในธรรม เป็นผู้มีความสามารถ
จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม
สันติฏฺฐโก อะกาลโก เอหิปัสสิโก
โอปะนะยโก ปัจจัตถัง เวทิตัพโพ
วิญญูหิติ

พระธรรมคำสอนเป็นสิ่งที่พระ
ผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว เป็นสิ่ง
ที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติตามพึงเห็นจริง
ได้ด้วยตนเอง ไม่ต้องให้ผู้อื่นบอก
หรือยืนยันเป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้จริงโดย
ไม่จำกัดกาลเป็นสิ่งที่ควรชักชวนผู้อื่น
ให้มาเห็นตามกัน เป็นสิ่งที่ควรน้อม
เข้ามาใส่ตัว และเป็นสิ่งที่ผู้รู้พึงรู้ได้
เฉพาะตน รู้เพื่อคนอื่นไม่ได้

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต
สาวะกะสังโฆ อุกุปะฏิปันโน
ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง
จัตตาริ ปุริสสะ ยุคานิ อัญ्ञุจะ
ปุริสสะ ปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต
สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนย
โยทักขิเนยโย อัญ्ञุชะลิกะระณีโย
อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง
โลกัสสาติ

สงฆ์สาวกของผู้มีพระภาคเจ้า
ผู้ปฏิบัติดี ผู้ปฏิบัติตรง ผู้ปฏิบัติ
สมควร ผู้ปฏิบัติเพื่อรู้จักรรรณอัน
นำออกจากทุกข์ได้แล้ว ย่อมได้ชื่อว่า
เป็นอริยบุคคล มีโสดาบัน สกทาคามี
อนาคามี และอรหันต์ อันนับเป็น
สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าอย่าง
แท้จริงเป็นผู้สมควรแก่เครื่องสักกา
ระที่เขานำมาบูชาหรือต้อนรับ เป็น
ผู้ควรรับทักษิณาทาน เป็นผู้ที่บุคคล
ทั่วไปควรประนมมือไหว้ เป็นเนืองนา
บุญของโลกไม่มีนาบุญอื่นยิ่งไปกว่า

